

RAZSTAVA SLIKANIC V KNJIŽNICI

V knjižnici Bežigrad na Vodovodni 3 živi vzporedno z izposojajo knjig tudi živahna razstavna dejavnost. Bralce čaka v predverju vsak mesec nova knjižna razstava o določenem avtorju, ilustratorju, zbirki ali aktualni temi. Septembra in v prvi polovici oktobra so si obiskovalci knjižnice, predvsem pa otroci, (organizirano so prihajali iz vrtec in osnovnih šol) lahko ogledali razstavo »Ilustracije v zbirki Mala slikanica«. Za te otroke je bila razstava tudi vodena in zato odmevna. Nekaterim, predvsem najmlajšim, je bil to tudi prvi stik s knjigo (na fotografiji). V drugi polovici oktobra pa so v knjižnici pripravili razstavo o mladinskem pisatelju Josipu Ribičiču ob sto letnici njegovega rojstva.

Preveč obljub!

Zaselek Dobrava pri Črnučah seka na dva dela magistralna štajerska vpadnica. Prebivalci dvajsetih hiš smo v vsakodnevnih nevarnostih, da nas povozijo avto, ko prečkamo izredno prometno cesto. Pred leti so nam komunalci na pobudo KS Črnuče začrtali zebro. Eni kot drugi pa so nam naredili več škode kot koristi, ker nobeno vozilo ne zmanjša hitrosti. Prometni znak, ki opozarja, da je v bližini prehod za pešce, vozniki avtomobilov sploh ne upoštevajo.

Ze drugi solar je te dni za las ušel smrti na zebri, če bo ozdravel, je pa še vprašanje časa. Življenje dveh sosed, ki sta šli po mleko k sosedu preko ceste je za vedno ugasnilo sredi cestišča. Mlada žena je ostala invalid za vse življenje. Materialne škode na avtomobilih ne bi opisovala, ker je ni hiše na Dobravi, ki ne bi plačevala tega cestnega davka. Trčenja so pri izvozu na cesto ali pa pri dovozu na dvorišča. Skoraj večina hiš ima svoj priključek poti naravnost na magistralno cesto, kar vsekakor ni pravilno.

Pred 30. leti ko smo si zidali dom, nam je bilo izdano gradbeno dovoljenje le z dovoljenjem (Odločba št. II-43/258 z dne 8. VI. 1955) Uprave za ceste LRS Tehnične sekcije Ljubljana, ki je izdala dovoljenje za dostop na cesto I/10. Omenjena odločba vsebuje sedem točk, katerim smo se morali podrediti. Prvi pogoj: Dostop na cesto 1/10 iz parcele št. 790/7 k.o. Črnuče se mora izvršiti skupno z obstoječo potjo na posestvu lastnika LO Črnuče (pri drevorju, v kateri stoji nega dreva, zapadno od stavbišča).

Drugi pogoj: zunanji rob dovozne poti vzporedno s cesto 1/10 do izstopa na njo sme segati največ do obcestnih mejnikov, preko mejnikov ni dopustno uporabljati obcestnega sveta. Širina vzporedne poti z glavno cesto naj bo široka cca 3 m.

Sledi še pet pogojev, vključno s tem, da vse stroške izgradnje te poti nosimo sami. Vse pogoje cit. odločbe smo izpolnili, a če bi vedeli, da bo po tridesetih letih ta pot postala javno parkirišče bi poti nikdar ne naredili, temveč bi pustili jarek kot je bil doslej. Ta pot bi morala biti vsaj zasilni pločnik za pešce in kolesarje. Postala pa je odstavni pas za vsa motorna vozila. Pot je bila pred leti z zelenim pasom in prometnimi znaki odmaknjena od magistralne ceste. Večkratni navoz debelega gramozu in ukinitve prometnih smernikov je pot-pločnik izravnal z asfaltom cestišča. Tako je pri izvozu iz avtoceste nastalo idealno postajališče za vse vrste motornih vozil. Pešci in kolesarji pa se izogibajo parkiranim vozilom na vozni pas ceste in s tem izpostavljajo svoja življenja in to zaradi neodgovornih ljudi, ki tega nočejo ne videti ne slišati že veliko let nazaj. Žalostno pa je tudi dejstvo, da iz poti ni nastalo le črno postajališče temveč tudi javno smetišče in stranišče.

Vse odgovorne osebe, ki so vedoma dopustile, da je postala edina varna pot za krajane Dobrave odstavni pas magistralne ceste, bi pozvala, da se le za nekaj ur v konicah prometa vsedejo kraj ceste, pred našo hišo št. 384 in poslušajo ves ta strašni hrup avtomobilov, poleg pa še vdihavajo s plini nasičen zrak. Za spremembo jim bo v nos šel še smrad po tekalijah. Le nekaj ur bo zadostovalo, da vsak normalen človek uvidi, da je bivanje ob tako prometni cesti trpljenje. Slab zrak in hrup sta že načela zdravje večini starejših ljudi iz Dobrave. S strahom uživamo sadje z dreves, ki rastejo le nekaj metrov stran od ceste. Nezdavno je tudi uživanje povrtnin, saj je uradna meritev pokazala, da je 50 m od ceste vsa zelenjava zastrupljena s svlincem.

Vprašujem Komunalno skupnost, zakaj ne namenijo nekaj sredstev za izboljšanje življenjskih razmer krajanov oz. občanov mejnega območja občine z domačalsko občino? Nimamo telefona, ne avtobusnega postajališča in ne varnega pločnika. Črnuče, kjer so naredili v preteklih letih pločnike, so sedaj razbremenjene tranzitnega prometa. Dobrava pa je z ljakasto zožitvijo obvoznice v staro ozko cestišče najbolj na udaru. S semaforiziranim križiščem na Črnučah in v

Trzinu nastajajo zastoji vozil. Koncentracija plinov in hrupa je ob tem tolikšna, da se ne moremo zadrževati zunaj hiš. Krajanje Dobrave plačujemo vse obveznosti v enaki višini kot v centru Bežigrada. Prikrajšani pa smo za večino komunalnih in drugih dobrin in ugodnosti. Od pošte, trgovine in zdravstvenega doma smo oddaljeni 3/4 ure, od avtobusnega postajališča 1/2 ure, upoštevajoč vmes semaforizirano križišče.

Govori se, da se bo z izgradnjo novega naselja v Podborštu marsikaj spremenilo na bolje. Osebnostega ne verjamem, ker gledam že tretji rod otrok, ki ga spremljajo v šolo in iz šole matere ali svojci. V 30. letnih odkar sem prišla na Dobravo, se ni nič spremenilo na bolje. Edino vodovod smo dobili, po zaslugi tov. Lešnjaka, ki se je zavzel za Dobravo. Pred letom dni pa smo dobili transformator ter s tem močnejšo električno napeloto.

Po Ljubljani in predmestju so se zgradile kolesarske steze, nekatere pa so še v načrtu. Predlagala bi zgraditev kolesarske steze od križišča v Trzinu do križišča z obvoznico na Črnučah. Prepričana sem, da bi se veliko Trzinčanov in Domžalčanov vozilo s kolesi tudi v službo. Obstoječo magistralno cesto pa bi morali bolje vzdrževati. Preteklo zimo je več kot 20 vozil zdrsnilo s cestišča v obojestransko jarka. V večini primerov milica ni bila obveščena, ker so vozniki s pomočjo ostalih udeležencev prometa in bližnjih krajanov, sami zveklili svoje avtomobile iz jarkov na cesti in nadaljevali vožnjo. Dogajali so se tudi nesrečni naletji vozil, v katerih je bila poškodovana le pločevina.

Komunalno skupnost prosimo, da na D.S. prej zagotovi varne, so hojo ob tako prometni cesti. Krajevna skupnost »Franc Ravbar« Črnuče nam je zagotovila že pred leti ograjo v podaljškju od priključka na obvoznico do kraja vasi. Izgleda, da so sredstva namenili za druge namene, na nas pa pozabili. Na večkratne prošnje za postavitev prometnega znaka, da je parkiranje prepovedano, ni bilo odziva. Do sedaj nam KS še nobene prošnje ni izpolnila, deli nam le obljube. Leta tečejo, promet je vedno gostejši in hrupnejši. Nesreče so vedno pogostejše.

Želim odgovor na ta sestavek! Samo prosim ne obljub, ker teh smo slišali že veliko preveč! Obljube nam krajanom Dobrave ne zagotavljajo, da bomo varnejši na cesti in bolj zdravi.

EMA BIZJAK
Črnuče, Titova 384

Pismo »neukega priseljenca«

V 11. številki Zbora občanov z dne 14. 10. 1986 je bil na strani 6 objavljen razgovor novinarke Vide Petrovič s Silvom Čebuljem, ki vodi poseben odbor za podružabljanje in ohranjanje tradicij NOB na osnovni šoli Danile Kumar. Razgovor se nanaša na krajevno zgodovino NOB in Silvo Čebulj ugotavlja:

- da ulice, trgi, ploščadi, krajevne skupnosti itd. nosijo imena herojev naše revolucije in
- da neuki priseljenci krajevne zgodovine ne poznajo.

Res je precej ulic in dve plošči poimenovanih z raznimi priimki npr. Gogalova, Komanova, Slovenčeva, Mucherjeva ulica, Ulica bratov Čebulj itd., Bratovževa ploščad, Glinškova ploščad itd. Rad bi vedel kdo od teh je bil narodni heroj. Vse spoštovanje in pieteto do padlih v NOB. Toda vsak borec še ni bil heroj - to je vendar nekaj izjemnega. In ni prav, da se posameznikom nekaj pripisuje, če to niso bili.

V novejših stanovanjskih soseskah stanuje preko 10.000 prebivalcev in je izraz »neuki priseljenci« precej neokusen in lahko tudi žaljiv. Zadnji čas je že, da s tem etiketiranjem prenehamo. Mnogi živijo tu že deset, dvajset ali celo trideset in tudi štirideset let in so se tudi uveljavili v javnem življenju na vseh ravneh. Predlagam, da se v bodoče ta izraz ne bi uporabljal v glasilu in kdor daje izjave naj prebivalce ne deli na priseljence in domorodce, še manj pa da smo neuki.

IVAN ŠKERBEC

Zahvala gasilcev

Gasilsko društvo Nadgorica je 26. junija pripravilo vrtno veselico. S prošnjami za finančno pomoč ali pa za dobrote pri srečolovu se je zato obrnilo na delovne organizacije in obrtnike v krajevni skupnosti Nadgorica - Ježa.

Žal nam vreme ni bilo naklonjeno, tako da smo morali pri-

reditve predčasno zaključiti. Odziv delovnih organizacij in obrtnikov na naše prošnje je bil izredno dober, zato se Gasilsko društvo Nadgorica zahvaljuje za pomoč vsem obrtnikom in delovnim organizacijam: SCT - obrat Asfaltna baza, Slovenijales - skladišče, Belinka, Tovarna dissous

plina Ruše, GP Bežigrad - TOZD Stroj, JUB Dol, Elektrotehna Ljubljana in Unis Tos.

Čisti dohodek bomo namenili izgradnji vodnega bazena v vasi Brod, za katerega imamo že vso potrebno dokumentacijo, žal pa nam je doslej primanjkovalo denarja.

Z gasilskim pozdravom »NA POMOČ!«

Upravni odbor gasilskega društva Nadgorica

SLAVKO AVSENIK - MLAJŠI

Glasbenik »v ozadju«

So ljudje različnih poklicev, ki jih neustavljiva notranja potreba žene k ustvarjanju. »Ni nujno, da so to ravno umetniki, lahko so tudi denimo slaščičarji.« je pol v šali pol zares dejal Slavko Avsenik - mlajši, ki nedvomno sodi med plodne mlade glasbenike. Že pridevek »mlajši« pove, da je osemindvajsetletni Slavko sin znanega očeta slovenske narodnozabavne glasbe, zato mu je bila muzika takorekoč položena v zibelko.

Kljub glasbeni nadarjenosti in spodbudnemu okolju - tudi njegova mlajša dva brata sta se zapisala umetnosti - je moral Slavko posvetiti veliko svoje energije in let študiju. Menda je edini Slovenec, ki je diplomiral iz jazza na graški Visoki šoli za glasbo, dramsko in upodabljaljočo umetnost (mimogrede: diplomje so mu nostrificirali le v Beogradu, pri nas ne), in eden redkih (v Jugoslaviji jih je menda le deset), ki premore nekakšen glasbeni računalnik - inštrument, s katerim komponira in izvaja orkestersko glasbo, ki jo sicer v običajnih okoliščinah pričara številni ansambel glasbenih izvajalcev. Slavko pa s pomočjo te moderne priprave - računalnika, terminala, tastature in klaviature, ki komaj zasedajo pisalno mizo, opravi vse sam. V računalnik lahko shrani različne vzorce iz akustičnega sveta glasbe, človeški glas, zvoke glasbil in druge, s pomočjo katerih potem komponira in izvaja največkrat lastne skladbe.

Tisto dopoldne, ko sem ga obiskala na domu v Rožanski ulici, kjer stanujeta z ženo že nekaj let, je bil še ves pod vtisom pa tudi precej utrujen zaradi svojega delovnega obiska v Makedoniji, kjer je bil posnel in tudi

leg jazza absolvirati tudi prvo stopnjo študija klasičnega klavirja, odšel se za dve leti na izpopolnjevanje v ZDA ter diplomiral iz filmske glasbe na Visoki šoli za glasbo v Bostonu v Massachusettsu. V Ameriki je poleg tega absolvirati tudi klasično glasbo. Pravi, da mu je študij jazza podal tiste teoretske osnove, predvsem s področja harmonije in improvizacije, ki mu omogočajo precejšnjo ustvarjalnost in vpogled v sodobne glasbene tokove. »Nikoli pa nisem mislil, da se bom z glasbo ukvarjal na elektronski način,« pravi. Z računalnikom glasbo in zvok dobesedno secira, saj lahko prodre do samih »prafaktorjev« zvoka, do njegovega delčka, ki se zgodi v 27-tisočinkah sekunde. Glasbeniki večinoma nimajo smisla za znanost in elektroniko, čeprav sta umetnost in matematika nerazdružljivi,« razmišlja Slavko v svojem zvočnem laboratoriju, ki mu ponuja možnosti tudi za lastna iskanja na področju eksperimentalne glasbe, zvočnega dizajna, scenske in filmske glasbe, vpliva glasbe na čute in čustva ljudi, ter povezave med glasbo in določeno vsebino, kar ga pri vsej stvari tudi najbolj zanima.

Slavko deluje v tihem ozadju, za bleščečo glasbeno sceno in slavo, malo zaradi svojega mirnega značaja, precej pa zaradi narave svojega dela. Le redki poznavalci si pri filmu ali sceniski glasbi zapolnijo prav ime njenega skladatelja. To je tako kot v stavbarstvu: hiše ostanejo, arhitekti pa so pozabljeni. Kljub temu pa kapital njegovega znanja in glasba, ki jo je napisal do zdaj, obetata, da bomo zanj še slišali.

VIDA PETROVIČ

OB MESECU POŽARNE VARNOSTI

Osrednja gasilska vaja

Mesec oktober je bil tudi mesec požarne varnosti. V naši občini so bile številne aktivnosti za preprečevanje požarov. Osrednja gasilska vaja je bila pred Mercatorjem na Slovenčevi ulici. V tej zelo uspešni vaji so sodelovale enote delovne organizacije Mercator, gasilska društva Stožice, Tomačevo, Ježica, Črnuče, Nadgorica, Podgorica, Dol in Beričevo ter poklicna gasilska brigada.

Namišljeni požar je izbruhnil v kuhinji in se širil na jedilnico, skladišče galanterije pod kuhinjo in na računalniški center nad kuhinjo. Takoj je bil dan alarm. Prvi so pričeli z gašenjem člani enote DO Mercator. Gasilsko društvo Stožice je takoj odhitelo na kraj požara s kombiniranim vozilom in sedmimi gasilci. Opremljeni z dihalnimi in točnimi aparati so stopili v akcijo.

Ženska enota gasilskega društva Tomačevo je poskrbela za poškodovane, jim nudila prvo medicinsko pomoč in pomagala, da so jih varno s posebnim dvigalom poklicne gasilske brigade spustili s teras.

Po končani vaji so se enote postrojile in raportirale Frideriku Kranjcu, poveljniku občinske gasilske zveze, ki je vodil to zanimivo vajo. Vaje se je udeležilo 65 gasilcev. Izvajalce sta pozdravila in jim čestitala Izidor Rejč, pomočnik glavnega direktorja Mercator - blagovni center in Janez Blaž, podpredsednik gasilske zveze Bežigrad.

DUŠAN REBOLJ